

concert op maandag 21 maart 2022

aanvang 20.15 uur

Theater Junushoff, Grote Zaal

Rémi Geniet - piano

Franz Schubert
(1797 - 1828)

4 Impromptus opus 90 D. 899

- . 1 Allegro molto moderato
- . 2 Allegro
- . 3 Andante
- . 4 Allegretto

Ludwig van Beethoven
(1770 - 1827)

Sonate nr. 28 in A opus 101

- . Etwas Lebhaft und mit innigsten Empfindung
- . Lebhaft, marschmässig
- . Langsam und sehnsuchtvoll
- . Geschwind, doch nicht zu sehr und mit Entschlossenheit

pauze

Maurice Ravel
(1875 - 1937)

Le Tombeau de Couperin

- . Prelude
- . Fugue
- . Forlane
- . Rigaudon
- . Menuet
- . Toccata

Sergej Prokofjev
(1891 - 1953)

Sonata no. 4 opus 29

- . Allegro molto sostenuto
- . Andante assai
- . Allegro con brio, ma non leggiero

Rémi Geniet is afkomstig uit een gezin van amateurmuzikanten en begon toen hij vier was al met pianospelen. Hij studeerde eerst aan het Conservatoire de Montpellier bij Mireille Michaud en Susan Campbell. In 2008 verhuisde hij naar de École Normale de Musique de Paris, waar bij lessen volgde bij Rena Shereshevskaya. Hij studeerde eveneens aan het Conservatoire National Supérieur de Musique in Parijs, bij Brigitte Engerer. In juni 2010 behaalde hij zijn diploma en in april 2011 legde hij met succes zijn concertexamen af.

Als laureaat van tal van internationale competities, met name als tweede prijswinnaar - op twintigjarige leeftijd - van de Koningin Elisabeth Wedstrijd in Brussel 2013 en als jongste prijswinnaar van de Internationale Beethoven Competitie in Bonn, vestigde Rémi Geniet zich snel als een van de meest prominente pianisten van zijn generatie.

Het volgende concert van Kamermuziek Wageningen is op 16 mei. Dat is het verlaatste, laatste concert van het abonnement 2021 - 2022 deel I. U krijgt vanzelf bericht als u een abonnement heeft. Wilt u een los kaartje kopen? Ga dan naar www.junushoff.nl

toelichting

Schubert behoort tot de productiefste componisten ooit. In de 18 jaar van zijn 31-jarige leven dat hij componeerde schreef hij meer dan 1000 werken! Hieronder ruim 600 liederen. Daarnaast bestaat een belangrijk deel van Schuberts oeuvre uit pianomuziek. Voor piano solo schreef hij 21 sonates, waarvan enkele onvoltooid, en veel korte stukken zoals de Impromptus en de Moments Musicaux. Ook schreef hij zo'n 8 uur muziek voor piano vierhandig. Zijn biograaf Alfred Einstein schrijft dat voor Schubert de piano "een vehikel is voor de meest persoonlijke en intieme expressie." Zijn pianomuziek werd echter overschaduwd door die van Beethoven en Liszt en pas een eeuw na zijn dood herontdekt.

Een impromptu is een quasi-geïmproviseerd stuk met een vrije vorm. In 1827 ontstond Schuberts eerste serie Impromptus waarvan slechts de eerste twee tijdens zijn leven gepubliceerd werden. Nr. 3 en 4 verschenen postuum pas in 1857.

Nr. 1 begint als een mars in c klein. Op een eenvoudig thema plus een tweede thema wordt uitgebreid en lyrisch gevarieerd. Nr. 2 bestaat uit een waterval van triolen, bijna etude-achtig, maar vol lyriek. Het middendeel in b klein is zeer krachtig en doet aan Schumann denken. Hierna komen de triolen van het begin terug en het coda eindigt verrassend in een stevig mineur. Nr. 3 is een prachtig uitgesponnen nocturne in Ges (6 mollen!). Nr. 4 bestaat uit reeksen gebroken akkoorden en later ook met een zangerige melodie in de linkerhand. Het duistere middendeel in cis klein is zeer romantisch. Typisch Schubert is de wending van mineur naar majeur en terug. Na een korte overgang keren de gebroken akkoorden van het begin terug.

Beethovens 32 pianosonates werden door de 19^e-eeuwse dirigent en pianist Hans von Bülow "het nieuwe testament van de pianoliteratuur" genoemd. Bachs Wohltemperierte Klavier noemde hij het oude testament. Beethoven vond de pianosonate opnieuw uit door vrijer om te gaan met de vorm en de inhoud en ook qua lengte overtreffen ze de sonates van Haydn en Mozart. Bovendien transformeerde hij de sonate van kamermuziek naar muziek voor de concertzaal. De Sonate nr. 28 is de eerste van de serie late Beethovensonates. Het werk uit 1816 werd opgedragen aan Barones Ertmann. Het is in meerdere opzichten grensverleggend. Het is een van de meest tedere en goedgehumeerde late sonates.

Deel 1 is een lyrisch en compact deel met veel emotie. De melodie heeft iets oneindigs à la Wagner, omdat de tonica A groot pas aan het einde wordt bereikt. Er zit in dit deel veel polyfonie (meerstemmigheid) à la Bach. Na deze expressieve opening

volgt in deel 2 een levendige mars in F groot. Na een middendeel met veel canons keert de mars terug. Deel 3 is een sehnsuchsvoll langzaam mineurdeel. Men zou verwachten dat dit overgaat in de finale, maar in plaats daarvan keert een fragment van deel 1 terug, heel grensverleggend. Daarna volgt deel 4 met veel contrapunt (imitatie van stemmen). Het bevat ook humor met stiltes en grote dynamiekverschillen en in de doorwerking een Bachiaanse fuga.

'Tombeau' betekent niet alleen graf, maar is ook een muzikale term van een muziekstuk dat is geschreven ter nagedachtenis van iemand. 'Le tombeau de Couperin' schreef **Ravel** tussen 1914 en 1917 in de vorm van een baroksuite. Alle zes delen zijn opgedragen aan vrienden van Ravel die in de Eerste Wereldoorlog gesneuveld zijn. De titel verwijst naar de componist François Couperin (1668-1733), maar het werk is volgens Ravel vooral een eerbetoon aan de Franse baroksuite. Vier van deze delen zijn ook door Ravel georkestreerd. De rijke versieringen en het gebruik van modaliteit zijn stijlkenmerken uit de barok die doorklinken. Daarnaast maakt Ravel gebruik van moderne dissonanten en wrange chromatiek. De toccata is een perpetuum mobile en doet denken aan muziek van Scarlatti. Het werk klinkt, ondanks de zware aanleiding, zeer lichtvoetig, met kleurrijke akkoorden.

Net als de Derde Sonate opus 28 was de Vierde Sonate opus 29 van **Prokofjev** een bewerking van eerdere stukken. Beide dragen de bijnaam 'Uit oude schetsboeken'. De Vierde Sonate werd voltooid in 1917 en bevat muziek uit een jeugdsonate en een symfonie in e-klein, geschreven toen Prokofjev student was aan het Moskouse Conservatorium. Vlak na zijn 22e verjaardag ontving Prokofjev een korte brief van een van zijn beste vrienden Maximilian Schmidthof: "Ik schrijf je om je het laatste nieuws te vertellen. Ik heb mezelf doodgeschoten. (...) Vaarwel. Max." Prokofjev was kapot van dit nieuws en droeg vier werken, waaronder deze sonate, op aan Schmidthof. De Vierde Sonate is driedelig en opent rustig en introspectief. Dit werk sluit meer aan bij Schumann en Brahms dan de hypervirtuoze pianistiek van Liszt en Rachmaninov. Het tweede deel begint serieus en broeierig en bevat twee thema's die contrasteren. De finale is zeer uitbundig en in majeur. Volgens een goede kennis van Prokofjev, Boris Asafyev, is dit 'een uitbarsting van lang opgekropte emoties.'